

KIS LAP

AZ ELSŐ BOKRÉTA. (Lásd a 27. l.)

6 bácsi.

2. sz. — 1873.

V. kötet.

A BÜVÖS GYÖNGYÖK,

vagy:

Pali árnyéka.

(Folytatása.)

ÉG VALAMIT mon-
dok, gyerekek!“
szólt Jenő, midőn
a csónak már vi-
gan uszott a vi-
zen. „Ha a ha-
jón valaki, akár a kapitány, akár
valamelyik matróz a mi ajándékunk
fejében nektek viszont kínálna vala-
mit, el ne fogadjátok világért se. Na-
gyon nem szép volna, ha úgy tün-
nénk föl, mintha mi csak azért mennénk
oda, hogy kapjunk tőlök valamit. Ki-
nálni bizonyosan fognak mindenféle-
vel, de ti szépen megköszönitek és
nem fogadjátok el. Értitek?”

„Helyes. Értjük,“ feleltek mind-
nyájan, Pali kivételével, ki néma
maradt.

A csónak tovább haladt, a fiuk
vigan eveztek s kivált Ferkó, ki leg-
hátról ült, mindenféle bohóságot csi-
nált, erősen ringatta a csónakot, úgy
hogy a két kis leány szepegni kezdett.

„Ferkó, ülj csöndesen!“ kiáltott
Jenő. „Ha fölfordulunk, oda lesz a
sok szép gyümölcs s a derék matró-
zok tovább koplálnak.“

„Soh'se félj attól!“ felelt Ferkó
kaczagva. „Tudom én, mért nem sze-
reted a csónak hintázását: félnek a kis-
asszonyok; — mért is jönnek velünk?“

„Nem igaz, . . . nem félték,
ugy-e nem, Etelka?“ szólt Jenő biz-
tatólag a leányokhoz.

„Én . . . én nem félek . . . csöp-
pet sem félek,“ szólt Etelka, de arca
oly sápadt volt, hogy Jenő nem igen
hihetett a kis leány szavait, kivált mi-
dőn csakhamar kérdezé: „Sokáig tart,
mig odaérünk?“

„Mindjárt ott leszünk. Hé! fiuk,
jobban markoljátok meg az evezőket,
hiszen így csigamódra megyünk!“

Pali és Ferkó vitézül nekigyür-
köztek s néhány percz múlva már
ott lengett a csónak a nagy hajó ol-
dala mellett. A hajó fődélzetéről egész
csapat férfi nézett kíváncsian le a csó-
nakra; volt köztük egészen fekete ar-
czu is, a többieken pedig csak némi
nyoma volt annak, hogy hajdan fehér
bőrük volt, annyira barnára sütötte
őket a déli éghajlat forró napja, mely
alatt jártak.

„Adjon isten jó napot!“ kiáltott
föl Jenő, köszöntésül magasra emelve
kalapját.

„Adjon isten!“ feleltek többen fe-
lülről.

„Honnan jönnek s meddig voltak
tengeren?“

„Sierra Leonából jövünk s három
hónapja, hogy nem láttunk száraz-
földet.“

„Az bizony nagy idő. És meddig
maradnak itt?“

„Csak néhány óráig, mig friss
vizzel ellátjuk hordóinkat. Napszállta-
kor elvitorlázunk.“

Jenő é
nagy kacza
oldalról. M
tett, a paj
kosárból s
mely a ha
váncsian b
épen tején
nyü mérge
gatta, egy
oldalán s
ugrani a
ijedt s a
tatni akart
mát akart
kinek épen
nyezetőző
s Jenőhöz
vetett a m

Ezalatt
ról vágyak
a gyümölcs
nem késet
hogy ezt
hozta. Ha
a derék m
ket, jöjjen
zegessenek
lett kétsze
néhány pi
fedélzetén
voltak ott
telen emb
különféle
ugyan iga
kövekből,
böl; volta
pagájok s
hogy kis

Jenő épen szólni akart, midőn nagy kaczagás hangzott föl minden oldalról. Mialatt ugyanis ő beszélgett, a pajkosFeri elcsent egy almát a kosárból s nekidobta egy majomnak, mely a hajó párkányzatán ült és kíváncsian báméskodott le. Az alma épen fején találta a majmot s ez szörnyű mérgesen ugrált, arcát fintorgatta, egy darabon lekapaszkodott a hajó oldalán s úgy tett, mintha le akarna ugrani a csónakba. Feri meg nem ijedt s a többiek kaczaja közt folytatni akarta a tréfát és még egy almát akart rádobni; de a kis Nellike, kinek épen feje fölött csüggött a fenyegetőző majom, rettentően megijedt s Jenőhöz menekült, ki aztán véget vetett a majomkomédiának.

Ezalatt a matrózok onnan fölről vágyakozó pillantásokat vetettek a gyümölcses teli kosárra s Jenő nem késett elmondani a kapitánynak, hogy ezt a kis csemegét számukra hozta. Hangos „éljen“-ekkel feleltek a derék matrózok s hívták a gyerekeket, jöjjenek kissé föl a hajóra s nézegessenek körül. Ezt persze nem kellett kétszer mondaniok; kis barátaink néhány pillanat alatt fönt voltak a fedélzeten s bámulva nézegettek szét; voltak ott egészen fekete, félig meztelen emberek, kiknek nyakán, karjain különféle tarka ékszerek függtek, nem ugyan igaz gyöngyből, hanem fényes kövekből, kagylóhéjakból s effélékből; voltak ott továbbá majmok, papagájok s egyéb délövi állatok, úgy hogy kis barátainknak úgy látszott,

mintha egyszerre valamely távoli országba léptek volna s Afrika vagy Amerika déli tájain járnának.

Hanem a matrózok sem kisebb örömmel bámulták a gyümölcsös kosár tartalmát s midőn a sok szép almát, körtét, dinnyét stb. kiszedték, nem győzték dicsérni a derék gyerekek jószívűségét. A kapitány meleg kézszeritással mondott köszönetet Jenőnek, a matrózok pedig azután körülvezették a gyerekeket s megmutattak nekik mindent, ami ritka és érdekes volt a hajón.

Valamennyiök közt leginkább bámult Pali, ki mindent figyelmesen megvizsgált s a sok érdekes portékaközt nem egy olyat talált, melynél eszébe jutott: „Ah! mily jó volna ez az én kis muzeumomba!“ És épen midőn ismét ilyesmit gondolt, hozzálépett egy matróz s kezében rakás apró vörös gyöngyöcskét tartva, hálás szavakkal kínálta Palinak, fogadja el tőle emlékül. Pali azonban megemlékezett Jenő intésére és habozott.

„Fogadja el! Nagyon sajnálnám, ha megvetné e csekélységet!“

„Meg kell elébb kérdezniem bátyámat; haragudni fogna, ha engedelme nélkül elfogadnék valamit.“

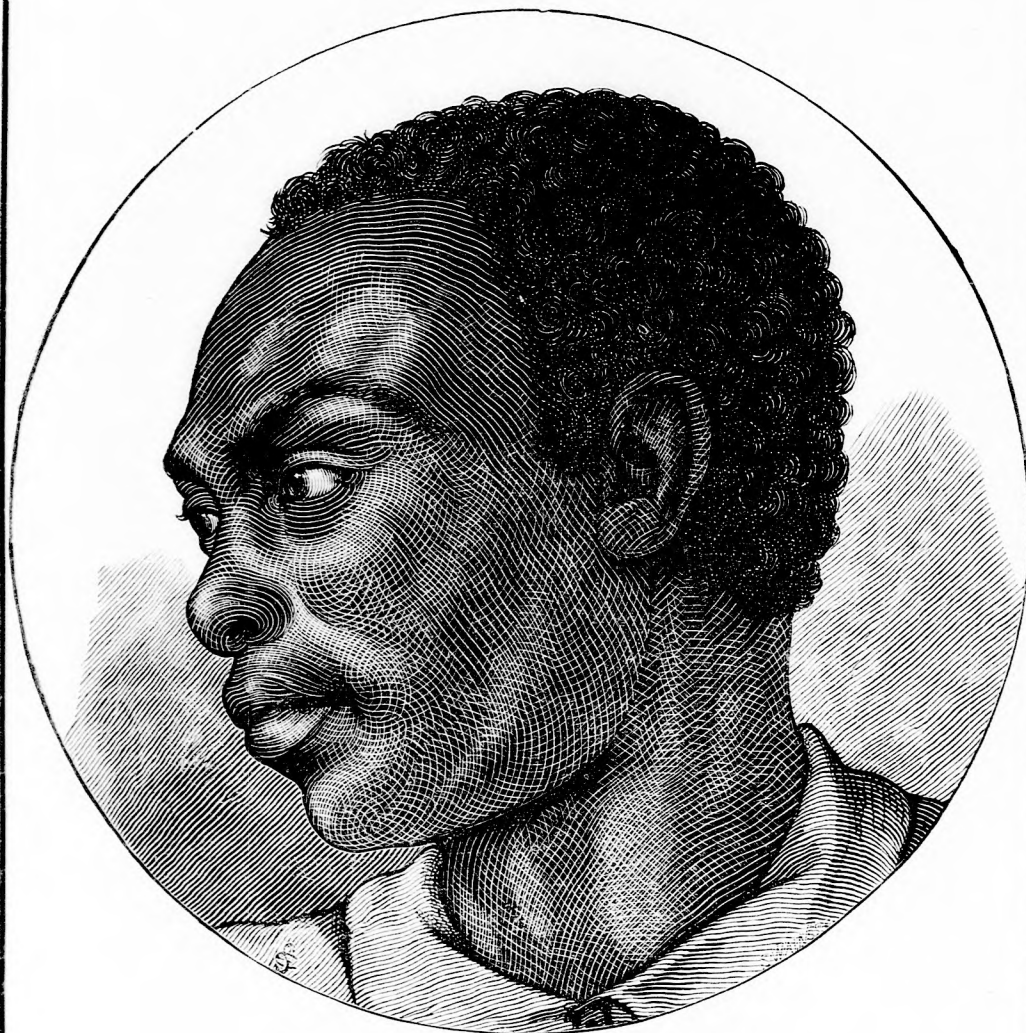
„Oh, bizonyosan meg fogja engedni; menjen és kérdezze meg, én itt bevárom.“

Pali gyorsan fölkereste Jenőt, ki épen a kapitánynyal beszélgetett.

„Jenő, elfogadhatok néhány apró vörös gyöngyöt, olyan korálfélét? Egy

(Folytatása a 22. lapon.)

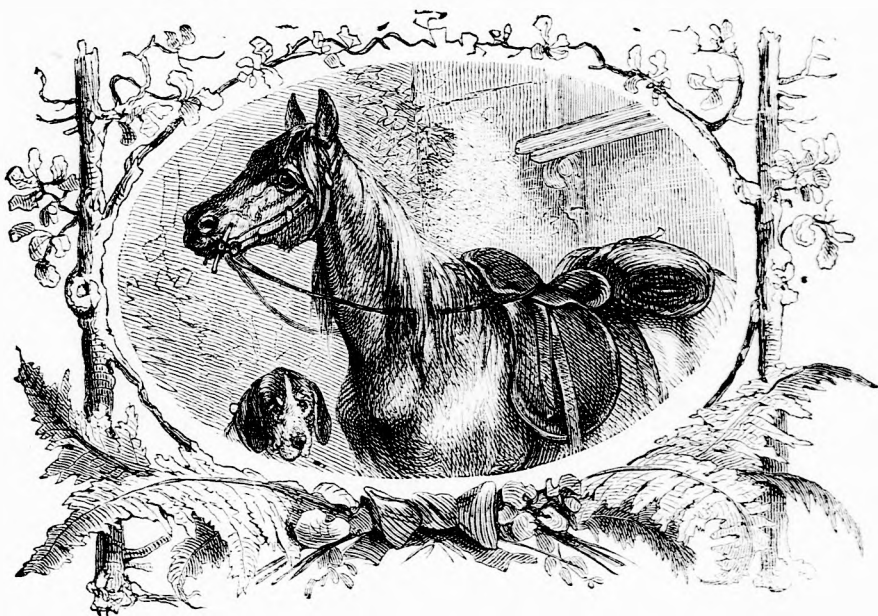
A JÓ SZERECSEN.

Jó szerecsen, nem félünk mi tőled,
Bár kormos vagy mint a kéményseprő.
Szeliden pillantsz sötét szemekkel —
Nem vagy te vad, ne lehetsz rettentő.

Oly nyájasan tekintesz reánk most ;
A gyermeket ugy-e szereted te ?
Bár fekete a te bőröd: lelked
Mint a lilium olyan fehér, nemde ?

APRÓ RAJZOK AZ ÁLLATVILÁGBÓL.

A ló föl van már nyergelve,
Föl is van már kantározva :

Guggon ül a vizsla, mondván :
„Ugyan hol marad a gazda ?“

A vén ordas rosztat sejdit,
Vadász szagot érez orra.

Kapja magát, nem tétováz
És elugrat a bokorba.

(Folytatás a 19. laphoz.)

matróz nagyon kér, hogy fogadjam el.“

„Nem! semmi esetre sem! Semmit sem szabad elfogadnod, mert ugy látszanék, mintha meg akarnók fizetetni ajándékunkat.“

„De csak vagy harmincz szem! Azt mondja, hogy nagyon neheztelne, ha el nem fogadnám.“

„Es én még inkább neheztelnék, ha elfogadnád!“

„Pedig oly jó volna kis muzeumomba!“ sohajtott Pali s nagy köncsepp gördült alá szeméből. Jenő ekkor már elfordult s nem látta, mennyire fáj Palinak a dolog, mert különben bizonyára megengedte volna, hogy a gyöngyöket elfogadja; Jenő csak arra gondolt, hogy minden áron el kell kerülni annak még látszatát is, miutha ők valami viszonzásra számítottak volna.

Pali nem ment többé vissza azon matrózhoz, ki a szép vörös gyöngyökkel megkinálta; nem is nézegetett többé semmit, hanem hátat fordított az egész társaságnak, duzzogva neki-támaszkodott a karfának és bámult le a tengerbe.

Jenő barátunk azonban, midőn esupa gyöngédségből és figyelemből megtiltotta kis testvéreinek, hogy valami ajándékot elfogadjanak, gazda nélkül számolt; nem gondolta meg, hogy nálánál sokkal fiatalabb kis testvérei nem bírnak még annyi erővel, hogy a csábitásnak ellenállhassanak. Midőn ismét összegyültek, hogy haza-

térjenek, Etelka már gyönyörű piczi papagájt tartott ölében, Feri vékony lánczon vezette azt a kis majmot, melylyel előbb tréfált s melyet a kormányos neki ajándékozott; Nellike pedig katulyát tartott kezében, tele épen olyan vörös gyöngyöcskéekkel, minőknek elfogadását Jenő határozottan megtiltotta Palinak.

Jenő, ezeket látva, azonnal parancsolta testvéreinek, hogy az ajándékokat adják vissza; de ekkor már a kapitány is közbeszólt és kívánta, hogy a gyermekek tartsák meg, amit kaptak; Jenő végre igazán megharagudott, de a kapitány sem engedett s így utoljára is az lett a vége, hogy Feri, Etelka és Nellike megtartották a kapott ajándékot.

„Ez igazán csunyaság,“ szólt Jenő bosszusan. „Ha tudtam volna, hogy ilyen szégyent vallok veletek, nem hoztalak volna el.“

„Én visszaadom...“ szólt Etelka csak nehezen birta visszafojtani könyeit.

„Én is . . . visszaadom . . .“ szólt Nellike, de aztán hangosan sirva is fakadt.

Erre már aztán nem tudott Jenő felelni; sokkal jobban szerette testvéreit, hogysem fájdalmat akart volna nekik okozni s így hamar visszanyerve szokott nyájasságát, azt mondta a gyerekeknek, hogy hát isten neki! tartsák meg amit kaptak. Ezután elbucsuván a kapitánytól, a csónakba lépett. A gyerekek utána mentek s Pali is nagy szomoruan már épen le akart ereszkedni a hajóról, midőn a

kapitány
sem visz

„Hát
kaptál?“

„Én . . .“

„Várj
tány eltű
gyönyörű
melyet Pa

Mikor

nakban ü
indultak
szívélyese
gettek fe
nem érte
lombos fá

AZ

AG
já
él

k

rencsétlen

építésénél

halt. A

morban

gyermeké

fiúcskává

gaszталás

és betege

annál inkább

dalolgot

ismételge

meke él,

bajjal és

nyomor

Azo

után, a

len teki

hogym

kapitány észrevette, hogy Pali semmit sem visz magával.

„Hát te, kis fiam, semmit sem kaptál?” kérde tőle.

„Én . . . én . . . semmit!”

„Várj csak kissé!” Ezzel a kapitány eltűnt s néhány percz mulva gyönyörű ébenfa-katulyával tért vissza, melyet Palinak adott.

Mikor mindnyájan ismét a csónakban ültek, Jenő jelt adott s megindultak hazafelé, mialatt a hajóról szívélyesen eljeneztek őket s köszöngtek feléjük, míg csak a parthoz nem értek s el nem tűntek a kert lombos fáai között.

(Folytatása következik.)

AZ ANYA ÉS GYERMEKE.

AGY városnak félreeső, szűk utcájában, szegényes sötét szobában élt egy szegény özvegy asszony, kinek férje néhány nap előtt szerencsétlenül járt: kőműves volts egy ház építésénél a magasból leesvén, szörnyet halt. A szegény özvegy nagy nyomorban és betegen maradt hátra kis gyermekével, alig két hetes csecsemő fiúcskával, kiben minden örömet és vigasztalását lelte. A gyermek igen gyöngye és beteges volt, de a szegény özvegy csak annál inkább szerette, karjaiba szorítá, dalolgatott neki, tánczolt vele s ezerszer ismételtet, hogy míg e kedves kis gyermek él, addig bátran megküzd minden bajjal és türelemmel szenved, bármily nyomor várjon még reá.

Azonban egyik hét mult a másik után, a kis gyermek nőtt, de még egyetlen tekintetet sem vetett édes anyjára, hogy megköszönje azt a sok fáradságot,

melynek miatta aláveti magát. Szemei nem forogtak a fényes, csillogó tárgyak után, miut más kis gyermekeké, hanem folyton be voltak hunyva, bedagadva s a szegény gyermek bágyadtan, csöndesen feküdt mindig anyja ölében.

A jó anya ezt nem tudta megérteni, orvoshoz ment tehát és kérdezte, mi baja lehet a kis gyermeknek? Az orvos karjaira vette a kis fiút s az ablakhoz vitte, hol a nap ragyogón sütött be, épen a gyermek arczára. De ennek szempillái nem is mozdultak a fényes napsugár érintésére, csak gyöngye mosoly tűnt föl ajkain, midőn a nap kellemes melegét érezte. Az orvos ezután égő gyertyát tartott a fiu szemei elé, de ezt sem látzott észrevenni, hanem csöndesen feküdt az idegen férfi karjaiban, mintha anyja ölében feküdt volna.

A szegény anya pedig ezalatt aggodalmasan nézett az orvosra, ki igen komolylyá lett. Alig merte kérdezni:

„Édes orvos ur, kérem, mondja meg, mi baja van gyermekemnek?”

Az orvos jószívü ember volt s a szegény asszony fájdalma nagyon meghatotta; azonban kénytelen volt mégis megmondani az igazat.

„Nagyon sajnálom, jó asszony, de meg kell mondanom az igazat: ez a gyermek vak!”

Vak! Vak! Erre a szegény anya nem is gondolt s most első rémületében, zokogástól elfojtott hangon csak azt kérde mindjárt:

„És nem lehet rajta segíteni?”

„Talán még lehet műtevé(s)operáció) által Irok egypár sort, vigye a gyermeket a kórházba.”

Az asszony elment a kórházba s ott azt mondták, hogy gyermekét ott kell hagynia; majd három hét mulva haza viheti. Addig kétszer meglátogathatja. Borzasztó gondolat volt megválni gyermekétől, de az anya még erre is képes gyermeke kedveért.

Ott hagyta tehát s ment egymaga haza, sötét, szegényes lakásába. Itt nem volt számára egy falatnyi eleség sem, mert hiszen egész nap járt-kelt gyermekével, nem dolgozhatott s így nem keresett pénzt, pénz nélkül pedig nincs enni való.

Mialatt a gyermek a kórházban volt, anyja szorgalmasan akart dolgozni, hogy valamit megtakarítsa s majd ha kis fia gyógyultan hazatér, többet foglalkozhassék vele. Hanem a nagy városokban van ugyan sok munka, de még több szegény ember, ki munkát keres s a szegény asszonynak igen terhes munkát kellett végezni nagyon csekély bérért, ha nem akart egészen kereset nélkül maradni. Midőn estétként hazatért, oly szomorú, oly pusztá volt lakása s éjjel gyakran fölriadt s kereste gyermekét, míg eszébe jutott, hogy hiszen a kórházban van; ilyenkor aztán természetesen mindig fiacskájára gondolt s azon remény-nyel biztatta magát, hogy gyermeke talán mégis meggyógyul s ez erőt adott neki szomorú sorsa elviselésére.

Koronként elment a kórházba tudakozódni s azt felelték neki, hogy a gyermek állapota nagyon jó, meggyógyulása bizonyos; de nem engedték még, hogy hozzá bemehessen. Végre a harmadik héten azt mondták, hogy már haza viheti a fiút, de még legalább egy hétig hagyja meg szemlein a kendőt, melylyel be vannak kötve, hozzá se nyuljon addig.

Szegény jó anyja! hogy ölelte és csókolta, hogy sirt

fölötte, mikor végre ismét otthon volt gyermeke! Nem hagyhatta idegenek ápolására, míg szemei egészen meg nem gyógyultak, otthon kellett tehát maradnia s abból tengődnie, a mit megtakarított régiebb napokan. Sokszor éhezett is, de szívesen tűrte, — hiszen oly nagyon szerette gyermekét!

Végre megjött a nap, melyen lehetett a kötést fia szemeiről s remegő

A NAGY ERNYŐ. I.

Mikor iskolába mentek
Sütött a nap, tiszta volt —
S a nagy ernyő árnyat adva
Enyhítőn rájuk hajolt

kézzel nyu
mégsem lát
istenhez fő
szívvel leo
néhány per
aztán fölte
Nem lehet
Meg volt g
sirt és egé
A kis

kézzelel nyult a kendőhöz. . . hátha mégsem lát . . ! Végre nekibátorodott s istenhez fölshajtván, hangosan dobogó szívvel leoldotta a kendőt. A gyermek néhány perczig jobbra-balra forgatá fejét, aztán föltekintett anyjára és mosolygott. Nem lehet kétség, — a gyermek látott ! Meg volt gyógyítva s anyja örömkönyeket sirt és egészen boldognak érezte magát.

A kis fiu szemei eleinte még gyön-

gék voltak és gondos ápolást kívántak ; de lassanként megerősödött a gyermek s minden bajának vége lett. Hanem anyja, a szegény mindinkább odalett, mindinkább gyöngült és elbetegesedett a sulyos munkától, mert nemcsak nappal, de éjjel, még pedig számos éjeken át is virrasztott és dolgozott, hogy fiának élelmét és ruházatát megkeresse.

És most talán azt akarjátok hallani, kis olvasóim, hogy Gyurka, a fiu, miképen nőtt nagyra és aztán mint dolgozott ő és ápolta jó anyját ennek öreg napjaiban? Fájdalom, nem úgy volt s ez történetemnek leg-szomorubb része.

Gyurka, midőn nagyra nőtt, rosz társaságba került. Eleinte csak nevetett anyja intésein, később durván fogadta, végre pedig elhitette magával, hogy anyja roszul bánik vele, jobb lesz, ha elmegy a háztól és saját kedve szerint él. El is ment, elvándorolt messze vidékre, idegen országokba s hirt sem adott magáról. És ez megtörte a jó anya szívét, ez jobban fájt, mint midőn hajdan megtudta, hogy fia vak. A bubánat csakhamar megtörte erejét és meghalt. Halála előtt még levelet irt fiának s a mi kevés pénze volt, belé tette és lepecsételte; a levelet aztán átadta a jó öreg szomszédasszonynak azon kéreessel, hogy ha Gyurka valaha még visszatér, adja át neki. Alig hogy e szavakat kimondá, kiadta végleheletét.

Ezalatt Gyurka sok viszontagságon ment keresztül, sok baja és küzdelme volt s most már belátta anyja inté-

A N A G Y E R N Y Ő . I I .

S hogy az iskolából jöttek
Az eső csak úgy szakadt.
S a két testvér szárazon ment
Haza az ernyő alatt.

seinek igazságát. Ugy szeretett volna ismét otthon lenni! csak hogy szegény embernek az utazás nem oly könnyű dolog. Irt levelet, de választ nem kapott s ez aggodalomba ejtette.

Majdnem egy esztendő múlva végre ismét hazaért s egyenesen anyja lakása felé sietett. De az ajtó be volt zárva! Sietett tehát az öreg szomszédasszonyhoz s kérde:

„Hol van édes anyám? Lakása be van zárva.“

„Anyád? Anyád a temetőben nyugszik. Meghalt kevéssel az után, hogy te megszöktél,“ felelt az öreg asszony.

„Én okoztam halálát!“ kiáltott Gyurka zokogva.

„Te bizony!“ szólt az öreg nő keményen s aztán előkereste és átadta Gyurkának a levelet.

S midőn Gyurka olvasta azon gyöngéd, szeretetteljes sorokat, melyeket hozzá, a hálátlan fiúhoz, még halálos ágyáról is intézett a jó anya, szíve majd meghasadt a fájdalomtól s a megbánás keserűen marcangolta lelkét. Kétségbeesetten kiáltott föl, mint oly sokan mások:

„Ah! bár csak visszaterelhetném azt az időt, mennyire másként viselném magamat!“

M A D Á R - E T E T É S.

(Képpel a 29. lapon.)

Pipi tyukom, pipi galamb,
Itt a pompás reggeli.
A kötényem szemem szedett
Buzácskával van teli.

Kodacsoltok, turbékoltok,
Csiripeltek vidámon. —
Igy is kell és így szeretem
Az én kicsi portámon.

S ne bántsátok a verébkét,
Ha elcsip egy-egy szemet.
Jut, marad, tyukom, galambom —
Kaptok szemet eleget.

N E L É G Y H I Ú!

EDVES anyám, a szomszédék Borkája nagyon beteg, azt mondják, himlőben van, s ha meg nem halis, de nem lesz olyan szép kis leány, mert ragyás lesz.

Igy szólt Ilonka anyjához egy reggelen, midőn anyja éppen öltöztetette.

— Ugy-e, mama — folytatá tovább Ilonka, — a ragyás kis leány nem szép, azt talán nem is szereti senki? Oh! de jó, hogy én nem vagyok olyan! Zsuzsi, a szolgáló, mindennap azt mondja, hogy én legszebb leány vagyok a faluban, engem mindenki szerethet.

— Ó, kis leányom — szólt az anya, — nem mindig azt szeretik, a ki szép, hanem legtöbbször azt, a ki jó. Borkát azért, mert talán ragyás marad, szeretheti és szeretni is fogja mindenki, mert ő jó kis leány, aztán meg mindnyájan Isten kezében vagyunk, — te, a ki most azt hiszed, hogy szép vagy, holnap már éppen olyan lehetsz, mint Borka, s akkor ugy-e nem szeretnéd, ha te rólad is olyat mondana valamelyik barátnéd, hogy már nem szerethet, mert nem vagy szép! Kedves leányom, a szépség Isten adománya ép úgy mint a jószág; a betegség a szépségnek véget vet, de a jószág maradandó, azt nem törüli el a betegség.

E szavak láthatólag megdöbbenék Ilonkát, nem szólt, hanem mélyen elgondolkodott.

— A ki — folytatá aztán az anya — elibe teszi a szépséget mindennek és azzal is meg van elégedve, ha ő csak szép és szépsége által akar tündökölni, az ilyet hiú n a k szokták nevezni. A hiúság pedig nagy betegség. — Mondok neked egy esetet, a mely még az én gyermekkoromban történt. Volt egy apának két leánya; az egyiket Gizellának, a másikat Ilonkának hitták. Gizella szép

volt s atyj
jobban sze
természet
Gizella ma
tudat hiu
midőn öne
tükrébe, é
szép vagy
vel levén
vére Jolán
a miatt, l
engedve,
panaszkod
neki csupá
melyek G
s a melyek
pott. Giz
kát, ki sol
hogy Giz
másként
lány, az
esett nek
ságot is.
is belől
zella aty
szerette
Látod, k
bizza ma
másra ne
ugy szép
ban nag
ben a jó
becsüli,
Borka is
lán nem
után jó
ezután i
magadn
a kis le
rajta a
Ilonka
Borkát
mint ed
nehogy

volt s atyja nem is titkolta, hogy őt jobban szereti másik testvérénél, a ki a természetből nem volt annyira megáldva. Gizella maga is tudta, hogy ő szép s ezen tudat hiuvá tette; nem volt nap s perc, midőn önelégülten ne mosolygott volna tükrébe, és el ne mondta volna: „Mily szép vagyok!” Gizella folytonosan tükrével levén elfoglalva, a ház gondjait testvére Jolánka vitte, soha sem panaszkodva a miatt, hogy neki sok olyan nincs „engedve, a mi Gizellának szabad. Nem panaszkodott még amiatt sem, hogy neki csupán azon ruhákat lehetett hordania, melyek Gizellának már nem tetszettek, s a melyek helyett Gizella mindig újat kapott. Gizella gyakran sértegette is Ilonkát, ki sokszor hullatott könnyeket amiatt, hogy Gizella lenézte s ha róla beszélt, másként nem is szólt, mint „az a rút lány, az a rút teremtés.” Ez igen rosszul esett neki, de azért tűrte e méltatlanságot is. — És tudod-e, mi lett végre is belőlök? A magát szépnek tartó Gizella atyja nyakán öregedett meg, nem szerette senki, Jolánka pedig boldog lett. Látod, kis leányom, így jár az, a ki elbizza magát szépségében, és ezen kívül másra nem is gondol. A szépség csak úgy szép, ha jósággal jár együtt, magában nagyon hitvány portéka, míg ellenben a jószág szépség nélkül is kelendő czikk, becsüli, szereti mindenki a tulajdonosát. Borka is, a jó kis leány, azért hogy talán nem lesz szép, megmarad gyógyulása után jóságában, melyért őt, mint eddig, ezután is fogjuk szeretni. Jegyezd meg magadnak, kis leányom, hogy akkor szép a kis leány, mikor jó, mikor még fog rajta a jó szó.

Ilonka megigérte anyjának, hogy Borkát ezután is csak úgy fogja szeretni mint eddig és hogy ő sohasem lesz hiú, nehogy valamikép Gizella sorsára jusson.

AZ ELSŐ BOKRÉTA.

(Képpel a czimlapon.)

Im az első virágok
Miket küld a tavasz,
Ki legjobban örül: a
Fiú s leányka az.

Siessünk, a tavasz ha
Dús kezével ad!
Menjünk, szedjünk virágot
Szedjük az ibolyát!

Az illata mi édes,
Öröm szagolni azt.
Vigyük haza s vigyünk a
Hazunkhoz is tavaszt!

AZ ENGEDETLEN PROFÉTA.

Volt hajdanában Indiában proféta, kit az Ur Bethelbe küldött, hogy Jeroboam királyt megintse s eltérítse gonoszságától; meghagyta azonban az Ur a profétának, hogy ama városban semmit se egyék, ne is igyék. A proféta Bethelbe érkezvén, bálványoltár mellett találta a királyt és szólt:

„Ezen oltárt szét kell hányni és porrá égetni.”

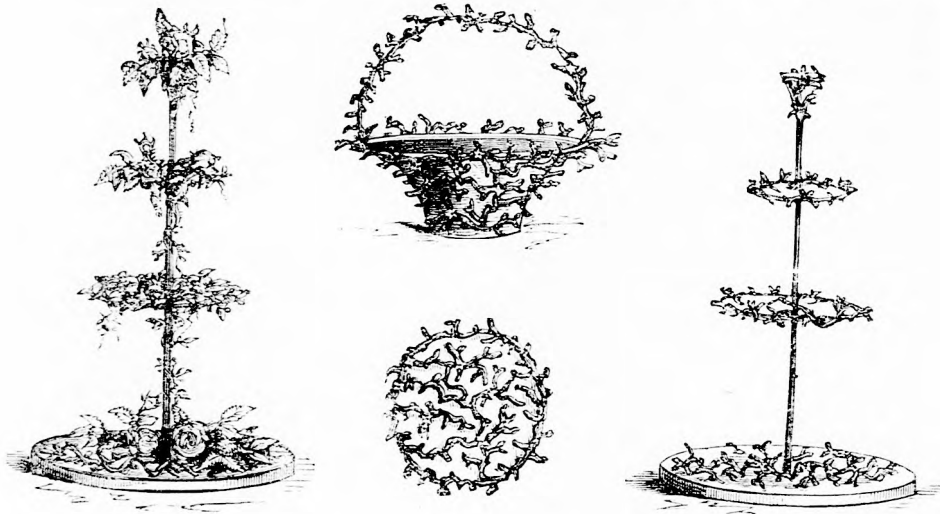
Jeroboam király, midőn ezt meghallá, fenyegetőleg emelte föl kezét, — de keze rögtön megmerevedett s nem tudta többé mozdítani. Bocsánatért könyörgött s a proféta istenhez imádkozván, a király keze ismét helyreállott.

A proféta aztán távozott a városból, de amint nem messzire lombos fa alatt megpihent, jött egy öreg ember és hívta, menne vele vissza a városba. És a proféta visszament és evett-ivott a városban. Aztán szamarat kért az öreg embertől s erre ülve, utnak indult. Csakhamar azonban megtámadta őt egy oroslán és megölte, míg a szamarat nem bántotta. Holttestét arra menő emberek megtalálták s ott helyben eltemették.

HOGY LEHET KORÁL NÉLKÜL KORÁLMUNKÁKAT KÉSZÍTENI.

Kis olvasóim közül azok, kik már kissé nagyobbcskák, jól figyeljenek, mert most megtanítom őket arra, miként készíthetnek különféle apró tárgyakat, melyek esinos ékitményül szolgálhatnak az íróasztalra vagy az ablakpárkányra s ha-

marjában korálból készülteknek is nézhetők. Csak kis ügyesség kell hozzá, s könnyen megy a dolog; az ügyesség pedig, mint tudjátok, nem boszorkányság. Mindenekelőtt be kell szerezni a szükséges anyagokat, melyek a követke-

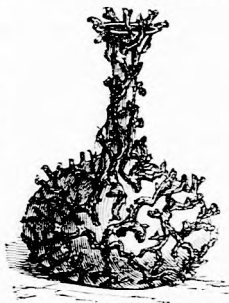

zők: tiszta fehér viasz jó bőven, továbbá cinóber (mindkettő kapható bármely fűszerkereskedésben), aztán pamuttal bevont drót, minőt a női kalapokhoz használnak s végre vékony, fehér zsinór.

Ha minden együtt van, először is meg kell csinálni a drótból a kívánt tárgy vázát, p. o. kosarat, mint az egyik kis rajz mutatja. Ha ez készen van, a zsinórból sok apró görcsöt kell a dróra kötni, sűrűn egymás mellett, s minden görcsnél kis véget kell hagyni a zsinórból; e végek fogják képviselni a korált.

Ennyire elkészülvén, most már a viaszhoz nyulunk, beteszszük tiszta pléhszerpenyőbe s fölolvasztjuk, a fölolvadt viaszba pedig bevetjük a cinóbert s jól

összekeverjük, míg ekként vérvörös sűrű folyadék támad. Ekkor a kosárkát zsinóron tartva belemártjuk a forró viaszba s addig tartjuk benne, míg egészen vörössé lesz; ekkor kivesszük s valami hidegre helyezzük, hol gyorsan megszárad. Ha ügyesen végeztük a dolgot, a kosárka valóban olyan lesz, mintha tele volna hintve korállal.

Épen ily módon készülnek a többi lerajzolt tárgyak s másfélék is, melyeket kigondoltok. A kinek a vörös szín nem tetszik, tegyen kevesebb cinóbert a viaszba, vagy épen semmit. De arra mindig ügyelni kell, hogy elegendő olvasztott viasz legyen, hogy a bemártandó tárgyat egészen elföldhesse.

A SZ

Élt v
ember, fel
Az apa r
kenyerét,
segített.
volt; a
10 éves,
alig lehe
kolába j
hogymi
fel. Sokat
nak, hog
elláthass

MADÁR-ETETÉS. (Lásd a 26. l.)

A SZORGALOM ÉS KITARTÁS JUTALMA.

Élt valamely falucskában egy szegény ember, feleségével és három gyermekével. Az apa napszámmal kereste családjának kenyerét, melyet megszerezni felesége is segített. A három gyermek még kicsi volt; a legnagyobbik, János, alig volt 10 éves, Gyuri 9, Pali, a legkisebbik, alig lehetett 7 éves. Mind a három iskolába járt, mert apjuk nem akarta, hogy minden tudomány nélkül nőjjenek fel. Sokat kellett dolgoznia a szegény apának, hogy gyermekeit könyvvel, ruhával elláthassa; de dolgozott is és a jó Isten se-

gélyével gyermekeit mindig ellátta ruhával és könyvvel.

Igy élt a család megelégedetten. Mindig volt egyik napról a másikra való s nem panaszkodva sorsuk ellen, magasztalták az Istent, ki megadja nekik a mindennapi kenyeret.

Történt azonban, hogy az apa fát vágott az erdőn több társával, s beszélgetés közben folytonosan vágva a fát, egyszer egész észrevétlenül recseg, ropog s dől az óriási fa. Az apa legközelebb állva a fához, míg társai elugrottak, ő ott maradt és a dülő fa által agyonnyomatott. Csak holttestét szabadíthatták ki a fa alól, s kocsira téve vitték be a férjét vacsorával váró feleségnek.

Képzeltetni a nő és a gyermekek fájalmát, midőn a jó atya helyett annak csak hült tetemét láthatták.

Megszűnt élni a kenyérkereső; de azért Isten gondoskodott az árvákról is. A legnagyobb fiu, János, midőn egyszer anyjával a vásáron épen csizmát vettek, igen megtetszett a mesternek; ez kérte az anyát, adja ő hozzá, kitanítja s idővel derék mesterember válhatik belőle. Az anya beleegyezett s Jánosnak is nagy kedve lévén, örömet engedett s még azon a héten elfoglalta helyét.

A két kisebbik fiu még iskolába járt; anyjok mindent elkövetett, hogy szükségét ne szenvedjenek. Sokszor utolsó falatját is gyermekeinek adá, a kik azzal hálálták meg jó anyjok szeretetét, hogy engedelmes, szófogadó, jó tanulók voltak.

Az idő haladt, már Gyuri is elérte azt az időt, a mikor pályát kell választani; nem habozott sokáig s jó gazdemberhez szegődött, a ki megígérte neki, hogyha jól fogja magát viselni, még a szegődött béren felül is segitenifogja.

Most már könnyebben élhetett a jó anya; két fia biztos helyen volt, csak a legkisebből kellett még gondoskodni.

Pali már szintén megnőtt, iskolába járt és öröme volt benne anyjának s tanítójának. Meg is ígérte tanítója neki, hogy beviszi az iskolába s ha tanul, igyekszik: önszorgalma s iparkodása után még ügyvéd vagy pap is lehet.

Eltelt az idő s a tanító nem feledkezett meg ígéretéről; elvitte Palit az iskolába és azon vizsga után, melyet bevételeért kellett tennie, örömmel fogadták s ingyen étellel és szállással látták el.

Könyezve örömeiben hallgatta a jó anya, midőn a tanító haza jöve ezeket elbeszélte. Áldotta Istent, hogy őt ennyire megsegítette.

János, a legnagyobb fiu, kedvvel tanulta mesterségét és nemsokára annyira

vitte, hogy egyszer édes anyját egypár cipővel lepte meg, a melyet maga készített. Nagy volt a szegény anya öröme, látván fia előmenetelét, szorgalmát.

De még nagyobb volt öröme, midőn Gyuri, letelvén az esztendő, évi bérének megtakarított részét anyja kezébe adá, hogy fordítsa saját szükségére.

— Köszönöm jóságodat, kedves fiam, — szólt az anya — de nem fogadom el tőled, hogy azt saját szükségemre fordítsam. Ez a tied, igaz keresményed, te vedd majd hasznát. Annyit megteszek, hogy számodra elteszem. — S csakugyan úgy is lön. Gyuri minden megtakarított bérét haza hordta anyjának, mint a gondos méh és sok kicsi sokra megy. Gyurinak is meglehetőss összeg megtakarított pénze volt, úgy hogy évek mulva vehetett belőle egy darabka földet, rétet s állithatott egypár marhát, melyekkel földjét dolgozta. — Szóval, önszorgalma után felküzdötte magát oda, ahol megelégedésre, boldogságra talált.

Pali, a legkisebb testvér folyvást tanult, s haladt elő az iskolában és tanárainak kedves tanítványa, tanulótársainak kedves barátja lett. Így telt el egypár év, a midőn az anya súlyos betegségbe esvén, gyermekei fájalmára jobblétre szenderült.

Csendesen mult ki a jó anya azon tudattal, hogy fiaiból derék férfiak fognak válni. Azon intést hagyta nekik örökségül: „Munkásság, kitartás, becsületeség elébb-utóbb boldogságra vezet! Haladatok elkezdett pályatokon, Isten bizonynyal megáldja szorgalmatokat és munkásságtokat!”

Ez volt az örökség, mit a szegény anya gyermekeire hagyott.

Ugorjunk át 20 évet, s nézzük a három testvért. János kedvelt és jómódu mesterember, boldog életet él családjában. Gyuri Isten segélyével szülőhelye birája. Pali pedig ott éli napjait,

szintén faluj
hallgatta sze
kei boldog
és becsülete

Édes
Drág
Azér
Bizo

Szép
S k
Inka
Jobb

Ugy
Dra
Veg
Jó

szintén falujában mint lelkész. Isten meghallgatta szegény anyjok imáját; gyermekei boldogok lettek munkásság, kitartás és becsületesség által.

Kálmán bácsi.

BAGOLY NÉNI.

Édes asszony, komámasszony,
Drágalatos bagolyasszony,
Azért hogy nagy a kend szeme
Bizony nem sokat lát vele.

Szép verőfény a vidéken
S kend azt mondja: „nem köll nékem!
Inkább visszanezék onnan —
Jobb nekem sötét sarokban!”

Ugyan, ugyan, szépen kérném
Drágalatos bagoly nén m:
Vegyen — már ha fényt nem szeret —
Jó fekete pápaszemet!

ARANY MONDATOK.

Az Ur igéje a legbiztosabb révpart.
Viharok ha megrongálták éted hajóját,
ez biztos menhelyet lel szent vigaszában.

*

Győzd le szenvedélyedet, nehogy az
téged győzzön le.

Az állattani föladványra e napokban ismét számos dolgozat érkezvén hozzám, újabb összehasonlítást kell tennem a munkálatok közt, hogy a legjelesebbnek juthasson a palma. Így tehát a kitüntetett dolgozat közlését a „Kis Lap“ 3 ik számára kellett halasztanom.

Forgó bácsi.

KÉPTALÁNY.

— Földrajzi. —

A multkori sugaras S betű-féle képtalány megfejtésének könnyebbitése céljából, megsugom, hogy az is földrajzi.

JENŐ A HAJÓN. (Lásd a „Bűvös gyöngyök“ című elbeszélést.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**.
Ára negyedévre 1 frt 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —